

SORTIDES AL LLARG DEL CURS

Aquest curs hem fet tres sortides. Donat que durant la setmana costa que puguin ser fora de casa més hores de les que dediquen a anar a l'Escola, aquest curs hem mirat de fer-les en cap de setmana. Això ho ha facilitat.

La primera va ser un dissabte a la tarda, el 29 de setembre. El lloc la Fàbrica Roca Umbert, en el programa "La Tèrmica de Roca Umbert" amb motiu de les Jornades Europees de Patrimoni. La visita va ésser molt interessant. Ens van ensenyar zones de la fàbrica tèxtil i, com a centre, la tèrmica, on es generava el vapor que movia tota l'activitat i fins i tot podien oferir corrent fora. Vam fer un recorregut per l'antiga fàbrica amb totes les mesures de seguretat. Totes portàvem casc i ens vam moure amb tota mena de precaucions. Va ésser interessant, ja que algunes de les dones havien treballat, no en aquesta, però sí en altres fàbriques tèxtils i si més no, totes tenien referents de l'època, a nivell industrial i laboral.

La següent sortida va ser per a veure una obra de teatre. Es va fer també un dissabte al vespre. L'obra, "Mejorcita de lo mío", de la companyia LA ESCAPISTA TEATRO. Vam anar al Teatre de Ponent a Granollers. Els va agradar molt. Aquesta sortida es va fer el 18 de gener, evidentment, de 2008.

La darrera ha estat el 22 d'abril a l'exposició Bodies. Vam anar el darrer dia que l'exposició estava a Barcelona. A aquesta només van assistir-hi alumnes del grup de català. A tots ens va sorprendre i la vam trobar molt interessant, impactant i educativa.

VALORACIÓ DEL CURS

Ens tornem a trobar al final d'un nou curs. La valoració des d'aquesta banda, la de la docent, és molt positiva. Ho és, perquè es valora la constància, les ganes d'aprendre i superar-se de la majoria de les/els assistents. Cal dir que a voltes aquesta constància i ganes, es veu afectada perquè, amb més o menys freqüència, algunes de les persones que hi assisteixen, no ho poden fer per raons diverses. De vegades per seguiments mèdics propis, però més vegades, per haver de tenir cura de pares, mares, néts/es o altres familiars.

Malgrat aquests incidents, totes les persones que hi assisteixen venen amb moltes ganes d'aprendre i compartir. Tot plegat: aquest dia a dia, els progressos, les dificultats, la companyonia del grup, és un estímul per a continuar fent aquesta tasca, la de docent, amb les mateixes ganes i il·lusió que el primer dia.

La mestra de l'Escola

La meva opinió sobre l'escola és positiva al cent per cent. Primer perquè aprenem un idioma que jo sempre he volgut aprendre, però fins que no m'he jubilat no he pogut apropar-me a l'escola.

A l'escola aprenem un idioma, com he dit abans i fem noves amistats. Les instal·lacions són prou amples i tenim tota mena de llibres per a poder consultar i ampliar la nostra cultura. Bé, la professora és molt correcta i tothom se l'estima i tot això sense cap càrrec econòmic només la voluntat d'aprendre. Aquesta és la meva opinió.

Joan Anton Fernández

Nos encontramos de nuevo al final de un nuevo curso. La valoración desde este lado, la de la docente, es muy positiva. Lo es, porque se valora la constancia, las ganas de aprender y superarse de las/los asistentes. Hay que decir que a veces esta constancia y ganas se ve afectada porque, con más o menos frecuencia, algunas personas que asisten, no pueden hacerlo por razones diversas. A veces por seguimientos médicos propios, pero las más, por tener que cuidar de padres, madres, nietos/as o otros familiares. A pesar de estos incidentes, todas las personas que asisten vienen con muchas ganas de aprender y compartir. Todo ello: el día a día, los progresos, las dificultades, el compañerismo del grupo, es un estímulo para continuar haciendo esta tarea, la de docente, con las mismas ganas y ilusión que el primer día.

La maestra de la Escuela

He fet recompte del que hem fet durant aquest curs i em sembla que he millorat una mica, però encara em queda molt per aprendre.

M'agrada anar a l'escola perquè m'ho passo molt bé amb els companys.

La forma que té la professora d'explicar-nos les coses m'agrada perquè parla de tot una mica i així se'ns fa menys pesats. Crec que agafa uns temes quotidians i adequats a nosaltres perquè ens situem més i se'ns faci més fàcils les classes. S'ha esforçat molt per a explicar-nos i fer-nos entendre les paraules i els verbs però no n'hi ha prou i per això el curs vinent hauré de tornar una altra vegada.

Lali Olivares

L'ALBA

Revista de l'Escola de Persones Adultes de Lliça de Vall

núm. 11 - estiu 2008

11è CONCURS LITERARI

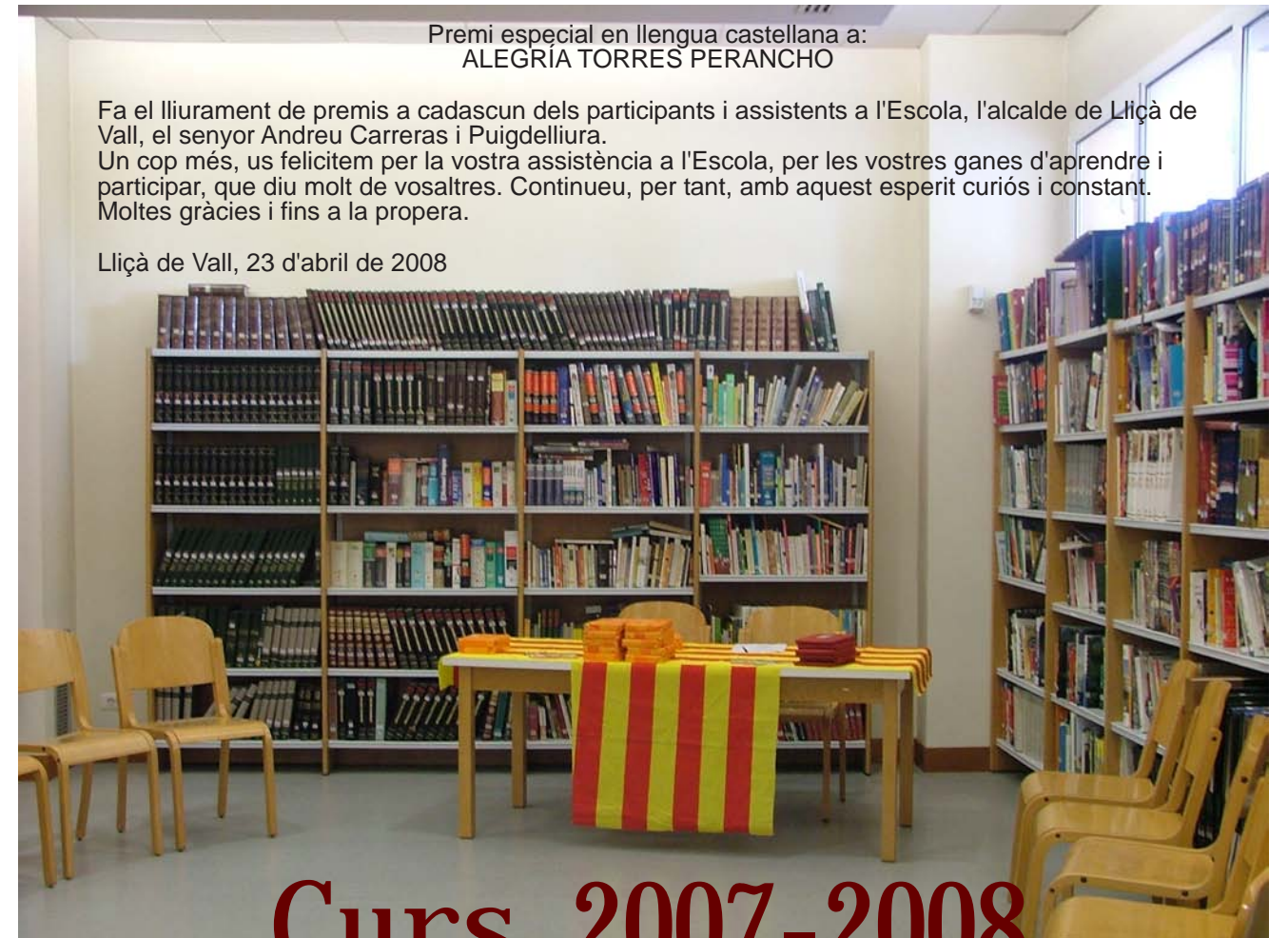
Havent valorat entre totes les històries escrites per les/els alumnes de l'Escola Municipal de Persones Adultes de Lliça de Vall, es decideix atorgar els següents premis especials:

Premi especial en llengua catalana a:
ROSER MARTÍN TEBA

Premi especial en llengua castellana a:
ALEGRÍA TORRES PERANCHO

Fa el lliurament de premis a cadascun dels participants i assistents a l'Escola, l'alcalde de Lliça de Vall, el senyor Andreu Carreras i Puigdeliura. Un cop més, us felicitem per la vostra assistència a l'Escola, per les vostres ganes d'aprendre i participar, que diu molt de vosaltres. Continueu, per tant, amb aquest esperit curiós i constant. Moltes gràcies i fins a la propera.

Lliça de Vall, 23 d'abril de 2008

Curs 2007-2008

Premis en llengua catalana:
Joan Fernández Piaras
Roser Marín Teba
Mercè Moles Muñoz
Lali Olivares Chacón
Cèlia Rajo Vázquez
Maria Sierra Quiros

Premis en llengua castellana:
Rosario Alcalá Barranco
Pilar Amores Cifuentes

Hortensia Anaya Botías
Ludivina Arias Paradelo
Ángeles Cabanillas Hernández
Ángela Cuadrado Cabello
María Delgado Torreño
Andrea Martínez Alarcón
Isabel Martos Estudillo
Socorro Rodríguez Quero
Alegría Torres Perancho
Souhaila Kende

INDEX:

- Sant Jordi
- Som les que som i ... ell.
- Entrevista a en Joan Mauri, arquitecte municipal.
- Sortides

HISTORIA DE SONIA

Sonia era hija de madre soltera. Vivían en un pueblo de Extremadura. Sonia se crió con sus abuelos y su madre. Cuando esta conoció al que hoy es su padre, Sonia tenía cuatro años. Ese hombre le dio sus apellidos y la quiso como a su verdadera hija. Al poco tiempo tuvo un hermano y el matrimonio se fue a trabajar a una aldea. Entonces Sonia contaba ya con siete años. Una tarde estaba en la puerta de su casa y llegó un señor subido en un caballo y se la quedó mirando un rato pero no le dijo nada. El señor se marchó y cuando vino su madre del trabajo, Sonia se lo explicó ya que se había puesto un poco nerviosa. La madre empezó a hacer preguntas y resultó que aquel hombre del caballo era su padre verdadero.

Pasaron muchos años y Sonia se casó y se fue a vivir a Barcelona. Para ella su padre siempre había sido el la crió y la quiso mucho, pero la vida es un pañuelo. Un día estaba comprando en una tienda y sentía una señora que tenía un acento de aquellos del pueblo y por curiosidad le preguntó:

- Oiga, ¿usted es de la parte de Extremadura? Le contestó que sí y le dijo del pueblo que era. Entonces ella se acordó que era del mismo pueblo del señor del caballo. Le llamaba señor porque para ella no era más que eso, un señor. Lo sentía así con todo el respeto, porque para ella su padre era el que tenía y del que se sentía muy orgullosa. De todos modos, a Sonia le picó la curiosidad y le dijo a su madre:

- ¿Tu te acuerdas cómo le llamaban a él? La madre se lo dijo y cuando volvió a ver a la señora se lo comentó y resultó que sus padres eran vecinos de él. Por aquella señora se enteró Sonia, al cabo de 65 años, que su padre vivía, pero le dio lo mismo.

Alegria Torres Perancho

UN TEMPORAL

Era un poble andalús, petit, de muntanya, on hi vivia poca gent. La majoria d'aquesta era gent gran, de nens n'hi havia pocs. Vivien del camp. Per allà passava un riu molt gran. En un temporal de pluges, aquesta gent no pot fer res.

Un dia va començar a ploure, de dia i de nit, sense parar. La gent començava a estar preocupada, ja que era el temps de recollir les olives i la pluja ho impedia. El riu va anar creixent i emportant-se, al seu pas, tot el que trobava. Va arribar la nit, no parava de ploure i, donada la proximitat del riu al poble, se sentia un soroll que feia basarda.

Al poble vivia una família sense massa recursos. Vivien en una cova. Els nens eren petits. El pare, anomenat Miguel, es guanyava la vida fent jornals al camp, mentre la mare, la Pilar, treballava rentant roba i els nens, Miguel i Paco, mentre es quedaven a casa perquè eren molt petits.

Quan es va fer clar i la gent va començar a sortir al carrer, van veure que el riu s'ho havia emportat tot. La família de Miguel tenien uns animals en una quadra al costat del riu i es van quedar sense res.

El poble va quedar incomunicat perquè el riu havia tallat la carretera i sense llum. Allò semblava un diluvi. La gent no s'ho podia creure. Mai havien vist res igual.

En aquell poble petit, amb persones amables, carinyoses i hospitalàries va tardar en arribar la normalitat, però, finalment tot arriba. La família de Miguel i Pilar ho van perdre tot, però la gent del poble els van ajudar i van poder sortir endavant.

Roser Martín Teba

SOM LES QUE SOM I... ELL

No és que calgui massa comentar detalls sobre l'alumnat que assisteix a l'Escola, però en aquest cas, potser estarà bé fer-ho.

El que domina sempre a l'Escola és el sexe femení, és a dir, tot són dones. Hi ha un grup concretament, en el que només en una ocasió va venir un senyor, durant un temps. En l'altre grup, que ara anomenem de català perquè és el que ha anat esdevenint, hi va haver, durant uns anys, dos senyors. Un va estar sol durant un temps, després es va incorporar un altre i van coincidir durant un temps tots dos.

Després de estar durant força temps sense cap representant del sexe masculí,enguany, novament hem comptat amb la presència de tot un senyor. Va començar amb moltes ganes, ha participat molt, ha fet progressos i està

obert a continuar fent-ne. Ha estat un bon company i s'ha sentit còmode amb la resta de companyes. Suposo que algú podrà pensar, per què comentem això i no ho fem referint-nos a les moltes dones que hi assisteixen i que han passat per l'Escola des que aquesta es va crear. La raó és que estem molt fets a que les dones, siguin riades, atrevides, valentes i no els faci res venir i reconèixer que volen aprendre, recordar el que sabien, ... El que no és tan habitual és que sigui un home que faci aquest pas. Per tant, aquest petit escrit vol ésser un reconeixement, evidentment a totes les persones de les que estem parlant, però, especialment, a aquest senyor que estant en absoluta minoria, ha fet el pas de venir, gaudir de l'Escola i beneficiar-se'n.

L'ENTREVISTA D'ENGUANY

Normalment cada curs, es planteja convidar alguna persona vinculada, d'una forma o altra, a Lliçà de Vall. Enguany, a partir de la curiositat d'algunes de les persones de l'Escola, que volien saber coses relacionades amb urbanisme, vam convidar al Sr. Joan Mauri, arquitecte municipal. Va venir a l'escola i va dedicar, molt amablement, una estona a respondre les qüestions que plantejava l'alumnat i a compartir, distesament, un modest esmorzar. Cal comentar respecte a l'entrevista que, com podreu veure, hi ha una part en castellà i altra en català. S'ha volgut respectar la llengua en que s'expressa cada una de les persones dels diferent nivells de l'Escola. S'han transcrit tal com van ser fetes les preguntes.

Entrevista realitzada a Joan Mauri, arquitecte municipal - 14 d'abril de 2008

- ¿Cuándo se va a hacer más ancha la carretera de la Iglesia?

Ya. Estoy haciendo el proyecto. El vial será de 9 metros, 2 de acera y 7 m de calzada. La acera sólo irá en un lado, en el otro va el paseo. No es una obra fácil, ya que mientras construyes tiene que continuar habiendo circulación, hay que decidir, cuántas y dónde se colocan las bandas para evitar que se corra en exceso, etc, pero la ejecución de esta obra está prevista a corto plazo

- Por detrás del instituto hay una calle, ¿qué sentido tiene?

Esta calle es la que conecta la urbanización de Lliçà XXI y el casco urbano con la carretera C-155 en la rotonda de Los Ángeles.

- ¿Se van a hacer las casas de Can Canyet?

Se aprobó el 8 de marzo. Mientras no ha sido aprobado por la Generalitat, no se ha podido hacer nada. Los trámites han durado más de dos años.

- Quants anys fa que treballa aquí?

33 anys farà al novembre d'aquest any.

- Què li agrada més de la seva professió

He estat un enamorat de la meva professió. És una feina creativa. Tot i això, sempre hi ha alguna cosa de les que has fet, de la que no n'estàs tan satisfet, però sempre he treballat amb il·lusió i ganes. Actualment, el que ho mou tot, inclosa aquesta professió, és el diner. Això no m'agrada. Sempre he valorat l'anar a l'obra i comentar, valorar i discutir amb el cap de obra o qui sigui, per tal que el que s'està fent quedi el millor possible. Ara les discussions són per l'euro. Caldria vetllar per tal que el tema econòmic no sigui, només, el que prevalgui.

- De l'adequació d'un nou teatre, què hi ha?

Sé que hi ha un projecte, però no sé si serà viable, a conseqüència de l'escassa alçada pel que es vol fer. Just aquest edifici, que ara s'utilitza com a teatre, va ser la meva primera obra oficial aquí. Tot aquest espai del que parlem, teatre, bar, inclosa la Biblioteca, era un magatzem.

- La rotonda dels Àngels, quan s'acabarà?

Possiblement aquesta primavera i la idea és posar vegetació mediterrània, amb poca necessitat d'aigua.

- El camí, que col·loquialment en diem el baixador, entre Can Prat i El Mirador, és de l'Ajuntament? i s'arreglarà? Passen molts cotxes.

És un vial de l'Ajuntament i el manteniment el farà el propi Ajuntament.

- Tenen pensat fer un gimnàs?

Sí. Anirà on ara hi ha les aules prefabricades de l'escola Els Vinyals. Quan els nens siguin fora, es farà. Serà una instal·lació amb una superfície superior a 1000 m2.

